

λοιπόν νερό. Καί σου κάμνει μίαν πόλιν ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε ἀπὸ γυαλί.

Καί ἀκόμα βλέπεις εἰς τινὰ μέρη, δείγματα τῆς ὑπερφυσικῆς ἐργασίας τοῦ οὐρανοῦ, ἅμμον ἐδῶ σωρευμένην, ὅδὸν ἐκεῖ κατασκαφείσαν, πεζοδρομία ὡς καθρέπτην ἐν ᾧ δύνανται νὰ κατοπτρίζωνται τὰ σάρωθρα τῶν ὁδοκαθαριστῶν καὶ δένδρα μὲ καταπράσινα φύλλα, ὅπερ σπανιώτατον ἐν Ἀθῆναις καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν.

Ἐκαθάρισε καὶ ὁ νοῦς μερικῶν. Καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτονται : «Θὰ γείνη πόλεμος. Δὲν θὰ γείνη. Θὰ τὰ πάρουμε. Δὲν θὰ τὰ πάρουμε.»

Καὶ ἄλλοι ἀκούει ὁμιλον ὑπὸ τὸν δροσερὸν πλῆον ἀέρα αἰσθανθέντα μικρὰν ἀνακούφισιν.

— Καὶ δὲν μοῦ λές σὲ ποιά ἡλικία βρῖσκονται;

— Σήμερα λένε μοιράζουσι τοῦ 26.

— Λές νὰ φθάσουν ἔς τὰ τριάντα;

— Ξεύρω κ' ἐγώ. . . . Λένε πῶς θὰ φθάσουν γιατί λείπουν πολλοί.

— Ἀ, ὅλα ὅλα μὰ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ λείπουν. Ἐγὼ εἶμαι π. χ. 30 ἐτῶν. Θὰ πάγω ὅταν μάθω ὅτι δὲν λείπει κανεὶς μέχρι τῆς ἡλικίας μου.

— Μὰ εἶνε κατάστασις αὕτη, νὰ μὲ πάρουν τώρα ἔς τὸ στρατὸ ποῦ τὸν σεπτέμβριον θὰ ἔχω τὰς ἐξετάσεις μου;

— Τί ἐξετάσεις καὶ ἐξετάσεις ποῦ ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα θὰ κλείσουν ὅλα. Νομίζεις ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ὑπάρχουν ἐξετάσεις, θὰ ὑπάρχουν δικαστήρια, θὰ ὑπάρχουν σχολεῖα, θὰ ὑπάρχουν ἐκκλησίαι, ἂν δὲν πάρουμε τὰ Γιάννενα, Θὰ πηγαίνης εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἀντὶ νὰ σὲ ῥωτήσουν περὶ ἱατρικῆς ἂν εἶσαι ἱατρός, θὰ σοῦ λέγουν «Τὰ πῆραμε;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὰ δικαστήρια νὰ δικασθῇς ἢ νὰ δικάσῃς καὶ οἱ δικασταὶ θὰ σὲ ῥωτοῦν «τὰ πῆραμε;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ σοῦ λεγῇ κυττάζων τὴν στέγην αὐτὰ πῆραμε, παιδί μου;» Θὰ πηγαίνης εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀντὶ τοῦ Βύαγγελίου θὰ ἀκούῃς τὸν ἱερέα ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἁμβωνος ἐρωτῶντα : «Βύλογιμένοι χριστιανοί, τὰ πῆραμε;»

Τὸ χειρότερον εἶνε φίλε μου, ὅτι θὰ πηγαίνης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀντὶ νὰ σοῦ δώσουν φαγητὸν καὶ ξενοδόχοι καὶ ὑπνέται θὰ σὲ περικυκλόνουν καὶ θὰ σ' ἐρωτοῦν : «Τὰ πῆραμε;»

Σὰς φαίνεται ἄστειον τὸ πρᾶγμα καὶ γελάτε. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές. Ἐὰν δὲν εὗρεθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ βγάλλῃ τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ ἀπὸ τὴν φράσιν αὐτὴν καὶ θὰ εἰπῇ εἰς τὸ ἔθνος **τὰ πῆραμε**, τὸ κράτος θὰ εὗρεθῇ εἰς μεγάλην δυστυχίαν ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Τὸ ἐρωτηματικὸν αὐτὸ εἶνε χάος ἀπέραντον, πυθμὴν ἀδυσσαλέος ἐν ᾧ θὰ καταπνιγῇ ἡ φιλοπατρία, ἡ ἐργασία, τὸ καθῆκον, ἡ ζωὴ τοῦ ἔθνους. Ἐὰν δὲν εὗρεθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνάγκη νὰ φανῇ ἕτερον κόμμα τὸ ὁποῖον ν' ἀναγράψῃ εἰς τὴν σημαίαν του ὡς ἀντιθέτον τῆς φράσεως **τὰ πῆραμε**; τὴν φράσιν **τ' ἀφένουμε**;

Εἶνε ἀνάγκη. Αἱ δύο φράσεις τότε θὰ παλαίσουν καὶ θὰ νικήσῃ ἐκείνη ἣτις εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

— Karamba.

Σφρίγγε.

ΓΝΩΜΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Περὶ γάμου.

Ἦς γνωστὸν ἅπαξ τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς στρατῶνας γίνεται θεωρία πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐκ μέρους τῶν ὑπαξιωματικῶν. Προχθὲς δεκανεὺς τις μὲ ὅλον τὸ ζῶηρον παρὰστημά του ἠγόρευεν ἐνώπιον δεκάδος νεοσυλλέκτων ἐξηγῶν αὐτοῖς πῶς πρέπει νὰ φέρονται ὅταν διέρχεται πομπὴ γάμου. Ὁ δεκανεὺς στρίβων τὸν μύστακά του ἔφθασεν εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα ὅπερ ἀπήγγειλε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς :

Ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ λίθων ἀνάκτορον, ἦγουν καὶ ὅταν περνοῦν τὰ **τρομερότερη** πράγματα, οἷον **γάμον**.

ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ.

Μπρὲ ζωντόβολα, τί δουλειὰ ἔχετε ἔς τὸν κόσμον;...

Κανένας καλοθερμμένος ἀρχιμανδρίτης θὰ μοῦ ἀποκριθῇ :

— Ὁ Θεὸς στέλνει τοὺς ψύλλους εἰς τὰ ὑποκάμισά μας, εἰς τὰς κάλτσας μας, εἰς τὸ δέρμα μας ἐπὶ τέλους διὰ νὰ δοκιμάζῃ τὴν ὑπομονὴν μας καὶ νὰ μᾶς τιμωρῇ διὰ τὰς καθημερινὰς ἁμαρτίας μας!

Αὐτὸ ποῦ λές μπορεῖ νὰ ἦεν ἀληθινὸ, σεβάσμιε ἀρχιμανδρίτα, σοῦ εὐχομαι ὅμως ὅλοι οἱ ψύλλοι ὅσοι ἔχουν τὸ στήθος μου καὶ τὴν ράχιν μου πλατείας Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας καὶ ὅλα μου τὰ λοιπὰ μέλη ὁδοῦ καὶ δημοσίου περιπάτους, σοῦ εὐχομαι ὅλοι αὐτοὶ νὰ κάμουν ἀποικίαν εἰς τὸ ἰδικόν σου σῶμα διὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ ὑπομονή σου.... Ἀμαρτίας ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃς!!!

Οἱ ψύλλοι εἶνε ζωῦρια πολὺ ἐνοχλητικά, καὶ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεως των κανεὶς δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένος. Μπορεῖς νὰ ἦσαι πολὺ καθαρός, μπορεῖς ν' ἀλλάζῃς συχνὰ ἀσπρόρουχα, δὲν μπορεῖς ὅμως ποτὲ νὰ κατορθώσῃς ὥστε εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ καφετεῖον, εἰς τὸ θέατρον, νὰ μὴν τρυπώσῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑποκάμισόν σου καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ εἰς τὴν ράχιν σου χοροὺς, πηδήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευε ἡ καλλιτέρα μπαλερίνα, ἢ ὁ Κρανιδιώτης ναύτης τοῦ **Καλιδάν**.

Καὶ πάγει καλὰ ἂν ἦσαι μόνος καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τότε μπορεῖς νὰ γδυθῇς καὶ νὰ κυνηγήσῃς τὸν περὶδρομον μπορεῖς νὰ τὸν πιάσῃς καὶ πιέζων αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὀνύχων νὰ τὸν στείλῃς ἁμέσως εἰς τὸν παράδεισον τῶν ψύλλων.

Συλλογίσου ὅμως ἂν εὗρίσκεσαι ἐντὸς κομποῦ κομμωτηρίου, ἔτοιμος νὰ ἐξομολογηθῇς τὸν διακαῆ ἔρωτά σου πρὸς θνητὴν τινα Θεάν καὶ ἐκεῖνος ὁ καννίβαλος τσίικ! τσίικ! σὲ τσιμπᾷ εἰς τὸ πλευρόν, χωρὶς ἐσὺ νὰ δύνασαι νὰ τοῦ κάμῃς τίποτε, τίποτε. . . .

Οὔτε αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἀπηλλαγμέναι ἀπὸ τὰ χὰδλα τῶν ψύλλων. Ἰσα ἴσα δὲ αἱ γυναῖκες μὲ τὰς μακρῆς οὐραὶς μαζεῦουν ὅλους τοὺς ψύλλους τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι χωρὶς σκουτούρα χοροπηδοῦν εἰς ὅλον τοὺς τὸ σῶμα, χωρὶς ἐντροπὴν τρυπόνουν μέσα ἔς τὰ στήθη τοὺς καὶ πιπιλίζουν ὡς ἂν θεῖον νέκταρ τὸ γλυκὺ γυναικεῖον αἷμα.